

Indholdsfortegnelse

1.	Detentionslokalerne	2
2.	Rapportgennemgang	4
2.1.	Bestemmelser om detentionsanbringelse	4
2.2.	Den anvendte rapportblanket, alternativer til detentions- anbringelse, statistik mv.....	6
2.3.	Grundlaget for detentionsanbringelsen	8
2.4.	Lægeundersøgelse	10
2.4.1.	Tidspunktet for tilkald af læge	12
2.4.2.	Tidspunktet for lægetilsyn	15
2.5.	Oplysninger fra kriminalregisteret	16
2.6.	Fremstilling og visitation mv.	17
2.6.1.	Fremstilling	17
2.6.2.	Visitation mv.....	18
2.6.3.	Kontakt med pårørende m.fl	18
2.7.	Tilsyn	22
2.7.1.	Tilsyn under foreløbig anbringelse i detentionen (skærpet tilsyn).....	24
2.7.2.	Tilsyn under endelig anbringelse i detentionen	26
2.7.2.1.	Tidspunktet for det første tilsyn	26
2.7.2.2.	Tidspunktet for det sidste tilsyn	27
2.7.2.3.	Intervaller mellem tilsyn	28
2.7.2.4.	Noteringen af hvem der har forestået tilsyn.....	28
2.7.2.5.	Karakteren af de udførte tilsyn.....	28
2.8.	Løsladelsestidspunktet	29
2.9.	Vejledning om klageadgang mv.	29
	Opfølgning	30
	Underretning	31

Som led i ombudsmandens almindelige inspektionsvirksomhed (jf. § 18 i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand) foretog jeg den 17. maj 2006 inspektion af detentionen på politistationen i Gladsaxe. I forbindelse med inspektionen modtog jeg rapportmateriale til gennemgang. Rapportmaterialet gennemgås under pkt. 2.

Denne rapport har i en foreløbig udgave været sendt til Politimesteren i Gladsaxe og Justitsministeriet for at myndighederne kunne få lejlighed til at komme med eventuelle yderligere bemærkninger om faktiske forhold som rapporten måtte give anledning til. Jeg har ikke modtaget sådanne bemærkninger.

1. Detentionslokalerne

Politistationen har i alt fem detentionslokaler der er beliggende i kælderen under politistationen.

Indgang til detentionen sker via en garage i kælderen til politigården hvortil der er direkte adgang for politiets patruljevogne. Uvedkommende kan ikke overvære indbringelsen af den frihedsberøvede. Patruljevognene kan køre helt hen til indgangen, og en port kan lukkes ned inden den frihedsberøvede lukkes ud af vognen. På væggen ved døren er en kaldeknop med forbindelse til vagthavende.

Ved indgang til detentionsgangen er der et forrum med en (gammel) visitationsskranke og aflåselige skabe til opbevaring af effekter der fratages de frihedsberøvede. Der findes desuden et toilet og bad som de frihedsberøvede kan benytte. I skranken lå der et oplag af Rigspolicefens vejledning om alkohol-

afvænnning og -behandling, ”Hvor går du hen, når du går ud?”, og det blev oplyst at den udleveres ved løsladelse af de frihedsberøvede.

Fra forrummet er der en gang med adgang til de fem detentionslokaler som ligger i forlængelse af hinanden. Lokalerne er ca. 6-7 m².

I detentionslokalerne er der (et eller to) højtplacerede vinduer med matterede ruder der – går jeg ud fra – er af brudsikkert (plexi)glas. Vinduerne er placeret i et indhak i væggen og kan ikke åbnes.

Der er ingen fremspring som det vil være muligt at fæstne noget til, og ingen løse skruer.

Der er højt til loftet. Væggene der i nogle af lokalerne fremtrådte relativt nymalede, er enten helt gule eller gule og blå, og dørene er grå. Døren i lokale 4 som det blev oplyst sjældent er i brug, havde en del ridser, men ellers havde hverken vægge eller døre ridser eller mærker af nævneværdigt omfang.

Gulvet er slidt, men uden egentlige skader. Den bageste ende af gulvet har en ca. 5 cm høj forhøjning i hele rummets bredde. Kanterne på forhøjningen er ikke skarpe. På forhøjningen stod der på tidspunktet for inspektionen en plastikbeklædt madras op ad væggen. På madrassen lå et tæppe.

Dørene åbner udad og er forsynet med indkig med glas i. Glasset i detentionslokale 1 (som er det lokale der normalt først tages i brug) var en del ridset, men det var dog muligt at se ind i lokalet.

Jeg går ud fra at politimesteren vil overveje om dette glas bør udskiftes, og at politiet i øvrigt er opmærksom på at udskifte glassene i indkigshullerne når det er tiltrængt.

I hvert lokale er der et gulvafløb med rist. På væggen højt oppe er der udluftningsriste. I loftet og over døren er der indbygget lamper. Lokalerne opvarmes ved gulvvarme.

På væggen ved siden af døren er der en kaldeknop med forbindelse til den vagthavende. Der er endvidere en indbygget højttaler således at den vagthavende kan kommunikere med den detentionsanbragte. I loftet er der indbygget udstyr til tv-overvågning. Tv-overvågningen omfatter også selve detentionsgangen.

De tekniske installationer blev afprøvet. I alle lokaler var kamerabillederne på de to skærme (som er i farver) klare, og lyden god.

De fysiske forhold i detentionen på politigården i Gladsaxe er efter min opfattelse tilfredsstillende. Detentionslokalerne fremtrådte desuden rene.

2. Rapportgennemgang

Jeg bad under inspektionen om rapportmateriale vedrørende de sidste 10 detentionsanbringelser forud for varslingen af inspektionen den 5. april 2006, og jeg modtog herefter detentionsrapporter mv. vedrørende 10 anbringelser i detentionen som fandt sted i perioden fra den 11. februar 2006 til og med den 2. april 2006.

Anbringelserne er under gennemgangen nedenfor angivet med dato for anbringelsen af den frihedsberøvede. Da der en dag (den 25. februar 2006) var tale om to anbringelser, er disse anbringelser tillige omtalt med j.nr.

2.1. Bestemmelser om detentionsanbringelse

Bestemmelser om detentionsanbringelse findes dels i politiloven (lov nr. 444 af 9. juni 2004 om politiets virksomhed), dels i Justitsministeriets bekendtgørelse

nr. 988 af 6. oktober 2004 om detentionsanbringelse og endelig i Rigspoliti-
chefens kundgørelse om detentionsanbringelse af berusede personer, nu kundgø-
relse II nr. 55 af 1. februar 2006 der trådte i kraft den 1. marts 2006. Indtil da
gjaldt kundgørelse II nr. 55 af 27. juni 2001.

Bekendtgørelsen om detentionsanbringelse indeholder dels regler svarende til
politilovens regler, dels regler som på tidspunktet for bekendtgørelsens udste-
delse, (også) var indeholdt i den dagældende detentionskundgørelse.

Detentionsbekendtgørelsen indeholder regler om bekendtgørelsens anvendel-
sesområde (fortrinsvis i form af henvisning til politilovens regler), om friheds-
berøvelse, transport og indbringelse til politistationerne af berusede personer,
om fremgangsmåden ved detentionsanbringelse (herunder lægeundersøgelse af
og tilsyn med detentionsanbragte) og om løsladelse efter detentionsanbringelse,
klagevejledning mv. Bekendtgørelsens regler er relativt detaljerede og er i vidt
omfang sammenfaldende med reglerne i Rigspoliti-
chefens kundgørelse om detentionsanbringelse af berusede personer.

Rigspoliti-
chefen har i den nye kundgørelse II nr. 55 af 1. februar 2006 der som
nævnt har været gældende fra 1. marts 2006, foretaget en række ændringer,
tilføjelser og præciseringer i forhold til de hidtil gældende regler.

Da 5 af de i alt 10 anbringelser som min undersøgelse har omfattet, fandt sted
forud for den 1. marts 2006, gjaldt kundgørelse II nr. 55 af 27. juni 2001 for
disse anbringelser, mens kundgørelse II nr. 55 af 1. februar 2006 gjaldt for de
andre 5 anbringelser.

De nærmere regler i politiloven, bekendtgørelsen og kundgørelsen er gennem-
gået nedenfor i forbindelse med fremlæggelsen af resultatet af min undersøgelse
af de 10 sager om detentionsanbringelse som jeg har modtaget efter anmod-
ning.

2.2. Den anvendte rapportblanket, alternativer til detentionsanbringelse, statistik mv.

Rigspolitichefen har udfærdiget en detentionsrapport, blanket P152, som er bilag 1 til detentionskundgørelsen. Anvendelsen af denne blanket var ikke obligatorisk efter den tidligere kundgørelse, men eventuelt anvendte lokale blanketter skulle indeholde de samme oplysninger, jf. Rigspolitichefens følgeskrivelse af 28. juni 2001 hvormed detentionskundgørelsen blev udsendt til samtlige politimestre i landet og Politidirektøren i København. Efter ikrafttrædelsen af den nye kundgørelse er det blevet obligatorisk at anvende Rigspolitichefens detentionsrapport, jf. pkt. 3 i Rigspolitichefens rundskrivelse af 2. februar 2006 til Justitsministeriet og samtlige politikredse. Denne rapportblanket der siden den nye kundgørelses ikrafttræden har været tilgængelig i POLSAS, er samtidig på visse punkter uddybet i forhold til den hidtidige detentionsrapport.

Alle rapporter er udfærdiget på Rigspolitichefens blanket P152.

Efter § 22, stk. 1, i den tidligere gældende kundgørelse og § 4 i den nugældende kundgørelse skulle/skal alle relevante punkter i detentionsrapporten udfyldes i tilslutning til de foretagne dispositioner og observationer. På den nye rapport er dette udtrykkeligt fremhævet foroven på rapporten. Med ganske få undtagelser der er omtalt i gennemgangen nedenfor, er der i alle detentionsrapporterne forholdt i overensstemmelse hermed.

Af Politiets Statistik (årstabel) for 2005 (www.politi.dk/statistik/årstabel) fremgår at der i 2005 var 71 detentionsanbringelser af spirituspåvirkede personer i Gladsaxe Politikreds. Det fremgår endvidere at ingen blev bragt til forsorgshjem eller lignende, at 2 blev indbragt til sygehuset og 1 til hjemmet. For 2004 var tallene henholdsvis 68 detentionsanbringelser, 3 blev indbragt til sygehuset, og 6 blev bragt til hjemmet. I rubrikken om forsorgshjem mv. er sat en streg som jeg forstår sådan at der ikke er oplysninger om hvorvidt der har været tilfælde heraf.

I Rigspolitichefens følgebrev af 28. juni 2001 til den tidligere kundgørelse var det anført at politikredsene mere generelt burde undersøge om der i den enkelte kreds findes forsorgshjem eller lignende som på forsvarlig måde kan tage sig af berusede personer.

På mit spørgsmål under inspektionen om anvendelse af forsorgshjem eller lignende blev det oplyst at politistationen har et godt samarbejde med kommunerne som kan tage sig af de frihedsberøvede hvis de har bopæl i kommunen. Jeg forstår det sådan at der ikke er forsorgshjem eller lignende i politikredsen hvortil politiet kan bringe berusere. Jeg går således også ud fra at der har været foretaget en undersøgelse som nævnt i det nævnte følgebrev.

Jeg beder dog politimesteren om at oplyse om det er korrekt forstået.

I Rigspolitichefens følgebrev af 28. juni 2001 til den tidligere kundgørelse var det tillige anført at politiet i stigende omfang skal bringe den berusede hjem hvis der er sikkerhed for at der i hjemmet er tilstedeværende voksne personer som på forsvarlig måde kan tage sig af den pågældende, og hvis politiet ud fra et ressourcensynspunkt har mulighed for at benytte sig af denne fremgangsmåde. I rundskrivelsen til den nye kundgørelse er det ligeledes anført at frihedsberøvelse som udgangspunkt sker med henblik på hjemtransport.

Jeg går – også på baggrund af det oplyste om antallet af personer der blev bragt til hjemmet i 2004 – ud fra at politiet i Gladsaxe er opmærksom på det af Rigspolitichefen anførte om at politiet under de angivne forudsætninger som udgangspunkt skal bringe berusere hjem.

Da der imidlertid i 2005 kun blev kørt en beruser hjem, beder jeg dog politimesteren om at oplyse nærmere om Gladsaxe Politis praksis vedrørende hjemkørsel af berusere.

2.3. Grundlaget for detentionsanbringelsen

Efter politilovens § 11, stk. 1, skal politiet tage sig af personer der er ude af stand til at tage vare på sig selv på grund af indtagelse af alkohol eller andre berusende og/eller bedøvende midler, og som træffes under forhold der indebærer en fare for de pågældende selv eller andre eller den offentlige orden eller sikkerhed (berusede personer). Politiet skal efter lovens § 11, stk. 4, tage stilling til om de pågældende skal tilbageholdes, fx med henblik på indsættelse i detentionen. Indsættelse i detentionen kan kun ske hvis overgivelse til andre, fx hjemmet, eller indbringelse til hospital, forsorgshjem eller lignende ikke findes tilstrækkelige til at afværge faren (bekendtgørelsens § 2, stk. 1 og 2). Personer der er tilbageholdt af politiet af andre grunde end beruselse, må som udgangspunkt ikke anbringes i detentionen, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2. Hvis detentionen undtagelsesvis anvendes til anbringelse af ikke-berusede personer, finder bekendtgørelsen ikke anvendelse.

I 2 af de 10 tilfælde som indgår i undersøgelsen, fremgår det af rubrikken om årsagen til frihedsberøvelsen at den frihedsberøvede var beruset. I de øvrige tilfælde fremgår det af den øvrige del af detentionsrapporten (afkrydsningsrubrikkerne vedrørende graden af alkoholpåvirkning) at den frihedsberøvede var beruset/påvirket.

I 8 tilfælde har der været tale om påvirkethed af alkohol, i 1 tilfælde om påvirkethed af andre berusende og/eller bedøvende midler og i det sidste tilfælde af påvirkethed af begge dele. I alle tilfælde af alkoholpåvirkethed er graden af alkoholpåvirketheden anført. 3 af de anholdte skønnedes påvirket i middel grad, 1 i let til middel grad og de øvrige i svær grad. Den person der var påvirket i let til middel grad, var indbragt for husspektakler.

Jeg har ikke grundlag for en nærmere efterprøvelse af om betingelserne i bekendtgørelsens § 2, stk. 2, hvorefter detentionsanbringelse kun kan ske hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke anses for tilstrækkelige, har været opfyldt i de enkelte tilfælde. Også på baggrund af det oplyste om graden af

påvirkethed i de 8 af de 9 tilfælde af alkoholpåvirkethed, går jeg ud fra at betingelserne har været opfyldt i alle disse tilfælde. Det gælder også det tilfælde hvor der var tale om påvirkethed i let til middel grad, jf. straks nedenfor.

I sagen vedrørende min inspektion af detentionen i Køge bad jeg politimesteren om en udtalelse om retsgrundlaget for en detentionsanbringelse i en tilsvarende sag vedrørende husspektakler hvor den pågældende blev skønnet påvirket i let grad. Politimesteren oplyste at retsgrundlaget for detentionsanbringelsen var en kombination af den dagældende § 108 i retsplejeloven om politiets opgaver (nu ophævet og erstattet af lov om politiets virksomhed), nødret og den pågældendes spirituspåvirkethed.

Idet jeg efter det oplyste lagde til grund at spirituspåvirketheden ikke i sig selv gav grundlag for anbringelsen, anmodede jeg herefter Justitsministeriet om en udtalelse om retsgrundlaget for denne anbringelse.

Justitsministeriet udtalte bl.a. følgende:

”...

Idet der henvises til det rejste spørgsmål om detentionsanbringelsen ... skal det bemærkes, at det fremgår af kundgørelse II nr. 55 af 28. marts 1994 om detentionsanbringelse af spirituspåvirkede personer, at anbringelse ... kun må ske i tilfælde, hvor det skønnes strengt nødvendigt.

Dette har i praksis været fortolket således, at den pågældende har skulle træffes under forhold, der indebærer en fare for den pågældende selv eller andre eller den offentlige orden eller sikkerhed.

Dette forhold kommer nu klart til udtryk i § 1, stk. 1, i den reviderede kundgørelse om detentionsanbringelse, som træder i kraft den 1. august 2001, og som Folketingets Ombudsmand har fået tilsendt til orientering.

...”

Politimesteren havde forinden supplerende udtalt bl.a. følgende:

”På den baggrund skønnede den vagthavende, at det var spiritusindtagelsen, der var årsag til mandens adfærd, og vagthavende skønnede ham påvirket i let grad, da han ankom til politistationen. Det skal i den forbindelse nævnes, at det ikke er ualmindeligt, at der hos personer, der indbringes til en politistation, og som skønnes beruset i let grad, ved en efterfølgende alkoholanalyse af udtaget blodprøve konstateres en promille på langt over 1. Så i begrebet beruset i let grad ligger ikke en konkret vurdering af promillens størrelse, men udelukkende en vurdering af den pågældendes aktuelle adfærd sammenholdt med udseende (ansigtsfarve og øjne) og spirituslugt.

På baggrund af mandens ødelæggelser i hjemmet sammenholdt med spirituspåvirketheden og for at hindre ham i at tage hjem og fortsætte balladen og ødelæggelserne blev det besluttet at lade ham overnatte i detentionen og først løslade ham, når han skønnedes ædru.

...”

Justitsministeriet henholdt sig i øvrigt til politimesterens udtalelse.

Jeg udtalte herefter bl.a. følgende:

”Jeg forstår myndighedernes udtalelser således at husspektakler i sig selv ikke giver grundlag for anbringelse i detention. Grundlaget for anbringelsen af den pågældende var en antagelse om spirituspåvirkning i let grad kombineret med fare for den pågældende selv eller andre, eller den offentlige orden eller sikkerhed. Jeg foretager ikke videre. ...”

Jeg lægger herefter til grund at alle 10 anbringelser har været i overensstemmelse med bekendtgørelsens § 2, stk. 2.

2.4. Lægeundersøgelse

Efter bekendtgørelsens § 9 skal der ved alle detentionsanbringelser ske lægeundersøgelse. For så vidt angår detentionsanbringelse af børn under 15 år, fremgår dette direkte af politiloven (lovens § 12, stk. 2, hvorefter barnet ”hurtigst muligt [skal] undersøges af en læge”).

Lægeundersøgelse skal efter bestemmelsen i bekendtgørelsens § 9 ske inden ”endelig” anbringelse i detentionen. Indtil den frihedsberøvede er lægeundersøgt, er anbringelse i detentionen således foreløbig (og der skal i den periode føres et skærpet tilsyn med den pågældende), jf. bekendtgørelsens § 9, stk. 3 og 4. Lægetilsyn skal efter § 11, stk. 1, foretages enten ved tilkald af læge/vagtlæge eller ved undersøgelse på skadestue, alt efter hvad der under hensyn til tid og afstand må anses for mest hensigtsmæssigt.

Tidspunkt for lægeundersøgelse, lægens navn og (et kort referat af) lægens bemærkninger skal anføres i detentionsrapporten, jf. den tidligere gældende kundgørelses § 14, stk. 3, og den nugældende kundgørelses § 13, stk. 3, hvor det er præciseret at det – selv om lægen ikke i øvrigt har bemærkninger – som minimum ved afkrydsning skal angives at der intet helbredsmæssigt er til hinder for anbringelse af den pågældende i detentionen.

Hvis lægen ønsker at afgive skriftlige bemærkninger, skal det ske på blanket P153 (bilag 2 til kundgørelsen) som er udarbejdet af Den Almindelige Danske Lægeforening og Rigspolitichefen, jf. § 14, stk. 3, 2. pkt. i den tidligere gældende kundgørelse og § 14 i den nugældende kundgørelse samt Rigspolitichefens følgebrev til kundgørelserne, nu rundskrivelsen af 2. februar 2006.

Det blev under inspektionen på forespørgsel oplyst at politiet i Gladsaxe har en aftale med et antal læger om tilsyn med de detentionsanbragte, og at lægeordningen fungerer tilfredsstillende.

I alle tilfælde fremgår det af detentionsrapporterne at der var lægetilsyn, dog ønskede en af de frihedsberøvede ikke at medvirke ved undersøgelsen. Det fremgår endvidere hvornår lægetilsynet fandt sted (ved angivelse af klokkeslæt og dato). I alle tilfælde var der tale om undersøgelse på politistationen efter indbringelsen til politistationen. I alle tilfælde foreligger der en lægeerklæring (blanket P153).

I alle tilfælde er lægens navn angivet i selve detentionsrapporten. Lægetilsynet er sket ved 6 forskellige læger.

Som nævnt ovenfor er der pligt til at anvende blanket P153 såfremt lægen ønsker at afgive skriftlige bemærkninger. Der er imidlertid intet til hinder for at lægen også afgiver (skriftlige) bemærkninger i detentionsrapporten.

I det tilfælde hvor den pågældende ikke ønskede at medvirke ved lægeundersøgelsen, er det nævnt både i lægeerklæringen og i detentionsrapporten. I 4 øvrige tilfælde er der bemærkninger i feltet til lægens bemærkninger i detentionsrapporten. I alle de tilfælde hvor den nye detentionsrapport har været anvendt, er det afkrydset i detentionsrapporten at der intet helbredsmæssigt var til hinder for detentionsanbringelse.

2.4.1. Tidspunktet for tilkald af læge

Tidspunktet for tilkald af læge skal ligeledes anføres i detentionsrapporten, jf. den tidligere gældende kundgørelses § 6, 2. pkt., og den nugældende kundgørelses § 6, sidste pkt.

Der er hverken i bekendtgørelsen eller kundgørelsen fastsat tidsmæssige bestemmelser inden for hvilke der skal ske tilkald af læge. Men det er i bekendtgørelsens § 5, stk. 1, og kundgørelsens § 6 anført at politiet under transporten til politistationen skal underrette vagthavende om tilbageholdelsen, og at den vagthavende herefter – dvs. allerede mens politiet er på vej til politistationen med den berusede og ifølge kundgørelsen uden unødigt ophold – skal tilkalde en læge med henblik på lægeundersøgelse af den frihedsberøvede. Denne bestemmelse har til formål at afkorte tiden indtil lægetilsyn kan udføres, jf. pkt. 3, sidste afsnit, i Rigspolitichefens følgebrev af 28. juni 2001 til Politidirektøren i København og samtlige politimestre. Det fremgår dog at den ovennævnte regel ikke gælder hvis transporttiden er af ”kortere varighed”, jf. bekendtgørelsens §

5, stk. 1, sidste punktum og den nugældende kundgørelses § 6, 3. pkt. En tilsvarende bestemmelse var ikke indeholdt i den tidligere gældende kundgørelse.

Formålet med bestemmelserne om lægetilsyn er at det skal vurderes om det er forsvarligt at lade den detentionsanbragte være anbragt i detentionen, eller om der eventuelt skal ske indlæggelse, jf. bekendtgørelsens § 11, stk. 2. Dette forudsætter at tilkald af læge sker snarest muligt efter underretningen af vagthavende, jf. kundgørelsens § 6, stk. 3 (uden unødigt ophold) – med henblik på at lægeundersøgelse af den detentionsanbragte kan ske ”hurtigst muligt” efter indbringelsen, jf. pkt. 4 i rundskrivelsen af 2. februar 2006.

Tidspunktet for underretningen af vagthavende (under transporten, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 1) er ikke angivet i noget tilfælde, og der skal ifølge kundgørelsen heller ikke gøres notat herom.

Det er derfor ikke muligt at se hvor lang tid der gik fra underretningen af vagthavende til tilkaldet af læge. Jeg har i det følgende taget udgangspunkt i tidspunktet for indbringelsen til politistationen.

I alle tilfælde er tilkald af læge sket samtidig med eller efter indbringelsen til politistationen. Transporttiden fremgår ikke, men det er angivet hvor frihedsberøvelsen er sket, og det fremgår hvor lang tid der gik fra frihedsberøvelsen til indbringelsen. I 3 tilfælde skete indbringelsen samtidig med frihedsberøvelsen der i 2 af tilfældene fandt sted på en pub i Skovlunde. Jeg går ud fra at der rettelig er tale om indbringelse meget kort tid efter frihedsberøvelsen. I 1 tilfælde skete indbringelsen 1 time og 7 minutter efter frihedsberøvelsen (en anbringelse den 25. februar 2005, j.nr. 0500-94110-00018-06, der fandt sted på Buddinge Hovedgade). I de øvrige tilfælde gik der mellem 5 og 37 minutter fra frihedsberøvelsen til indbringelsen.

At der først skete tilkald af læge efter indbringelsen kan i flere tilfælde henføres til bekendtgørelsens § 5, stk. 1, sidste punktum (om transporttid af "kortere varighed").

Da der imidlertid i intet tilfælde, herunder det tilfælde hvor indbringelsen først skete 1 time og 7 minutter efter frihedsberøvelsen, er sket tilkald af læge inden indbringelsen, anmoder jeg politimesteren om at oplyse nærmere om praksis med hensyn til underretning af vagthavende under transporten og tilkald af læge herefter.

Jeg har tidligere i forbindelse med inspektion af detentioner udtalt at lægetilkald der sker mere end 10-15 minutter efter indbringelsen til politistationen, ikke er snarest muligt. Min udtalelse er udfærdiget på grundlag af den tidligere gældende kundgørelse hvor der ikke var en bestemmelse som i bekendtgørelsens § 5, stk. 1, der, som allerede nævnt, har til hensigt at tidspunktet for lægetilkald – i de fleste tilfælde – bliver fremrykket.

I alle tilfælde er det angivet i detentionsrapporten hvornår lægetilkald er sket. I 1 tilfælde skete det samtidig med indbringelsen, i 6 tilfælde mellem 2 og 10 minutter efter indbringelsen, og i de resterende 3 tilfælde henholdsvis 15, 27 og 32 minutter efter indbringelsen til politistationen. Det drejer sig om anbringelser den 25. februar 2006, j.nr. 0500-94110-00018-06, den 2. april 2006 og den 17. februar 2006. I førstnævnte tilfælde skete fremstilling for vagthavende 15 minutter før lægetilkaldet, og i de 2 andre tilfælde henholdsvis 10 og 6 minutter før lægetilkaldet.

Jeg anmoder om muligt om oplysning om baggrunden for de relativt sene lægetilkald i disse tilfælde. Jeg bemærker at det af nogle af de andre tilfælde fremgår at lægetilkald skete før eller samtidig med fremstillingen for vagthavende.

2.4.2. Tidspunktet for lægetilsyn

Der var ikke i den tidligere gældende kundgørelse og er heller ikke i den nugældende kundgørelse fastsat tidsmæssige bestemmelser for hvornår der skulle/skal ske undersøgelse ved læge, dog er det i § 1, stk. 1, sidste punktum, i den nugældende kundgørelse præciseret at pågældende straks skal undersøges af en læge såfremt der er mistanke om at pågældende er syg, eller har pådraget sig skader af ikke ringe omfang. Men som nævnt under pkt. 2.4.1., har bekendtgørelsens § 5, stk. 1, om tilkald af læge allerede under transporten til formål at afkorte tiden indtil lægetilsyn kan udføres, og det fremgår nu udtrykkeligt af rundskrivelsen af 2. februar 2006 at lægetilsyn skal ske ”hurtigst muligt”.

Formålet med bestemmelserne om lægetilsyn er, som det også er nævnt under pkt. 2.4.1., at vurdere om det er forsvarligt at lade den detentionsanbragte være anbragt i detentionen, eller om der eventuelt skal ske indlæggelse. Dette forudsætter at lægeundersøgelse af den detentionsanbragte som nu også angivet i rundskrivelsen, sker hurtigst muligt efter indbringelsen.

Jeg har tidligere i forbindelse med inspektion af detentioner udtalt at lægetilsyn der sker mere end en time efter indbringelsen, efter min opfattelse ikke er snarest muligt. Min udtalelse herom er udfærdiget før indførelsen af bestemmelsen i bekendtgørelsens § 5, stk. 1, der har til hensigt at fremrykke tidspunktet for lægetilkald (og dermed lægetilsyn).

Tidspunktet for lægetilsynet fremgår i alle tilfælde af detentionsrapporterne og de vedlagte lægeerklæringer, og er i alle tilfælde sammenfaldende.

I 7 tilfælde fandt lægetilsynet sted mellem 20 og 47 minutter efter indbringelsen, i 1 tilfælde 1 time og 2 minutter efter indbringelsen og i de sidste 2 tilfælde henholdsvis 1 time og 10 og 1 time og 17 minutter efter indbringelsen. Tilkald skete i de 3 sidstnævnte tilfælde henholdsvis 32 minutter efter indbringelsen, samtidig med indbringelsen og 27 minutter efter indbringelsen. Lægetilsyn

er således kun i et tilfælde sket mere end – men ikke ret meget mere end – 1 time efter tilkaldet.

Jeg har ingen bemærkninger til tidspunkterne for lægetilsyn i sagerne – som bekræfter det under inspektionen oplyste om at lægeordningen fungerer tilfredsstillende.

2.5. Oplysninger fra kriminalregisteret

Efter den tidligere gældende kundgørelses § 13, stk. 2, og den nugældende kundgørelses § 10, skal den vagthavende inden der foretages visitation (og foreløbig anbringelse i detentionen) indhente oplysninger om den frihedsberøvede i kriminalregisteret, herunder med henblik på at afgøre om der ved endelig detentionsanbringelse skal iværksættes et skærpet tilsyn, jf. den dagældende kundgørelses § 19, nu § 24. Oplysningerne skal udskrives og opbevares sammen med detentionsrapporten i minimum 2 år, jf. § 22, stk. 3, i den tidligere gældende og § 28 i den nugældende kundgørelse.

Det er i alle tilfælde afkrydset at der er vedlagt en udskrift der også rent faktisk er vedlagt.

Indhentelse af oplysninger fra kriminalregisteret skal som nævnt ske før visitationen (og anbringelsen i detentionen). I 2 tilfælde er den vedhæftede udskrift fra kriminalregisteret indhentet før visitationen (og før frihedsberøvelsen). I alle de resterende tilfælde er den vedlagte udskrift udskrevet efter det tidspunkt hvor den frihedsberøvede blev anbragt i detentionen. I 2 tilfælde er udskriften fra samme dag som frihedsberøvelsen fandt sted, mens udskriften i de øvrige tilfælde er udskrevet mellem 2 og 7 dage efter anbringelsen.

Hvis oplysningerne er udprintet i forbindelse med forespørgslen i kriminalregisteret, er der i de fleste tilfælde ikke sket indhentelse af oplysninger fra kriminalregisteret i overensstemmelse med den dagældende kundgørelses § 13, stk.

2, dvs. forud for visitationen. Jeg anmoder politimesteren om en udtalelse vedrørende det forhold at de fleste vedlagte udskrifter er udskrevet efter anbringelsen i detentionen.

2.6. Fremstilling og visitation mv.

Efter bekendtgørelsens § 6, stk. 1, skal den frihedsberøvede ved ankomsten til politistationen straks fremstilles for den vagthavende. Den vagthavende indfører den pågældendes data og tidspunkterne for tilbageholdelsen og fremstillingen i detentionsrapporten og i POLSAS, jf. § 8 i den tidligere gældende og § 7 i den nugældende kundgørelse.

2.6.1. Fremstilling

I alle tilfælde er der notat om tidspunktet for fremstillingen for vagthavende. Fremstilling er i 5 tilfælde sket samtidig med indbringelsen, i 1 tilfælde 3 minutter efter indbringelsen, og i de resterende tilfælde henholdsvis 10, 15, 17 og 26 minutter efter indbringelsen.

I sagen om min inspektion af detentionen i Horsens har Rigspolicefens og Justitsministeriets udtalt at den vagthavendes undersøgelse af personer der påtænkes detentionsanbragt, må ske i tidsmæssig tæt tilknytning til personens indbringelse til politistationen. Rigspolicefens mener mere generelt at der som hovedregel ikke bør gå mere end 20 minutter fra indbringelsen af en person til vagthavendes visitation af den indbragte. Justitsministeriet tilsluttede sig denne opfattelse, men fandt dog ikke at kunne udelukke at der i særlige tilfælde på grund af et stort arbejdspress på politistationen vil kunne gå mere end 20 minutter før fremstillingen kan ske. Jeg noterede mig det oplyste.

På denne baggrund foretager jeg mig ikke mere vedrørende den tid der gik fra indbringelsen til fremstillingen for vagthavende i de tilfælde hvor det ikke skete i tidsmæssig tæt tilknytning til indbringelsen. Jeg går ud fra at de pågældende

personer alle var under opsyn i den tid der gik fra indbringelsen til fremstillingen for vagthavende og anbringelsen (foreløbig) i detentionen.

I 1 af de 10 tilfælde er der gjort notat i rubrikken om skader og spor i forbindelse med vagthavendes vurdering af anholdtes tilstand.

2.6.2. Visitation mv.

Efter bekendtgørelsens § 10, stk. 1, skal der inden den foreløbige anbringelse i detentionen, og inden lægeundersøgelsen bliver foretaget, ske visitation af den frihedsberøvede.

Efter bekendtgørelsens § 10, stk. 2, skal den frihedsberøvede ved visitationen fratages penge og værdigenstande samt i øvrigt alle genstande som kan benyttes til at volde skade på den pågældende selv, på andre personer eller på ting. Samtlige lommer skal tømmes, og vrangen skal vendes ud hvis det er muligt. Ved visitationen bør der så vidt muligt medvirke to polititjenestemænd til undersøgelse af den frihedsberøvede.

Hvis omstændighederne tilsiger en visitation der kan krænke blufærdigheden, må denne visitation alene foretages af personer af samme køn som den frihedsberøvede, jf. § 10, stk. 3. Er det ikke muligt at gennemføre en sådan visitation inden endelig detentionsanbringelse, foretages foreløbigt en visitation efter stk. 2. Den frihedsberøvede skal herefter undergives et skærpet tilsyn, jf. § 15, indtil visitation som beskrevet i § 10, stk. 3, 1. pkt., har fundet sted.

Efter bestemmelsen i § 10, stk. 4, skal politiet påse at effekter der fratages den frihedsberøvede, holdes adskilt fra effekter der tilhører andre frihedsberøvede.

Penge og værdigenstande samt navnene på de polititjenestemænd der har foretaget visitationen, skal noteres i detentionsrapporten, jf. § 13, stk. 5, i den da-

gældende og § 12, stk. 2, i den nugældende kundgørelse. I sidstnævnte bestemmelse er det udtrykkeligt anført at det er tilstrækkeligt at anføre initialer eller tjenestenummer hvis dette ikke kan medføre tvivl om hvem der har foretaget visitationen. Det gjaldt også efter den tidligere kundgørelse selv om dette ikke fremgik af kundgørelsen.

I alle 10 tilfælde er det enten ved navn eller initialer angivet hvem der foretog visitation af den frihedsberøvede. Visitationen er i 7 tilfælde foretaget af én person, i 2 tilfælde af to personer og i 1 tilfælde af tre personer.

I alle 10 tilfælde er det afkrydset efter hvilken bestemmelse (den tidligere gældende kundgørelses § 13, stk. 3 og/eller 4, og den nye kundgørelses § 11, stk. 2 og 3, som er angivet på den nye detentionsrapport, og som svarer til bekendtgørelsens § 10, stk. 2 og 3) der er sket visitation. Visitation er i 2 tilfælde sket efter § 11, stk. 3, i den nye kundgørelse, og i de øvrige tilfælde efter § 13, stk. 3, og § 11, stk. 2, i henholdsvis den tidligere og den nugældende kundgørelse. Begge de tilfælde hvor visitation er sket efter § 11, stk. 3, vedrører en mand, og det fremgår i begge tilfælde at visitationen blev foretaget af personale af samme køn.

Tidspunktet for foretagelse af visitationen er angivet i alle tilfælde. Visitationen er i 8 tilfælde sket samtidig med fremstillingen for vagthavende, og i de 2 resterende tilfælde 5 minutter efter fremstillingen for vagthavende (og forud for den foreløbige anbringelse i detentionen og lægeundersøgelsen).

Den nye detentionsrapport indeholder i modsætning til den tidligere ikke kun et felt til afkrydsning hvis der er frataget effekter og/eller penge, men tillige et felt til afkrydsning hvis der ikke er frataget noget. Hvis der er frataget effekter, skal det angives hvilke effekter der er tale om.

I alle tilfælde på nær ét er der notat om hvorvidt den frihedsberøvede er frataget effekter og/eller penge. I det ene tilfælde som drejer sig om en anbringelse

den 25. februar 2006, j.nr. 0500-61670-00050-06, er det angivet hvem der udleverede effekter, men der er ingen kvittering for modtagelsen af effekter. Det er således uklart om der er frataget noget.

Da der er tale om et enkeltstående tilfælde, og da det nu skal afkrydses om der er frataget effekter, giver det mig ikke anledning til yderligere.

I de øvrige 9 tilfælde er det noteret at der er frataget effekter (fx penge og værdisgenstande), og det fremgår i alle tilfælde på nær ét hvilke effekter og/eller hvor mange penge det drejer sig om.

I alle 10 tilfælde er det med initialer angivet hvem der har udleveret effekterne til den frihedsberøvede i forbindelse med løsladelsen.

Efter den tidligere gældende kundgørelses § 22, stk. 2, og nugældende kundgørelses § 26, stk. 4, skal en frihedsberøvet der er frataget effekter som skal udleveres til denne, anmodes om at kvittere herfor i detentionsrapporten. I blanket P152 er der et felt til bemærkning såfremt den pågældende ikke ønsker at kvittere, og som jeg går ud fra tager sigte på at årsagen til at den frihedsberøvede ikke vil kvittere, så vidt muligt anføres.

Som ovenfor nævnt blev den frihedsberøvede i hvert fald i 9 tilfælde frataget effekter og/eller penge, og i det sidste tilfælde er det ved initialer angivet at effekter er udleveret til den pågældende i forbindelse med løsladelsen. Kun i ét af de 10 tilfælde har den frihedsberøvede kvitteret med sin underskrift for modtagelsen af effekter. I 3 af de øvrige tilfælde er der en bemærkning i feltet til bemærkninger hvis den tilbageholdte ikke ønskede at kvittere. I 2 af disse tilfælde er det anført at underskrift findes på anholdelsesblanketten, og i det ene af disse tilfælde er kopi af anholdelsesblanketten vedhæftet. I det sidste tilfælde er det angivet at der ingen effekter var. Det fremgår imidlertid af rubrikken om

fratagne effekter at der blev frataget en mobiltelefon (en anbringelse den 2. april 2006).

Det er beklageligt at der er uoverensstemmende oplysninger i rapporten. Jeg anmoder om oplysning om hvorvidt den pågældende fik udleveret sin mobiltelefon ved løsladelsen.

Anholdelsesrapport er foruden i det ovenfor nævnte tilfælde vedhæftet i yderligere et tilfælde, men i dette tilfælde er der ikke en underskrift for modtagelsen af effekter selv om det fremgår af både detentionsrapporten og anholdelsesrapporten at der blev frataget effekter (penge).

På baggrund af notatet i 2 af sagerne om at der var kvitteret for modtagelsen af effekter i anholdelsesrapporten, går jeg ud fra at der også i andre tilfælde kan være tale om at de frihedsberøvede har kvitteret for modtagelsen af effekter i anholdelsesrapporten. Hvis det er tilfældet, burde der også i disse sager have været henvist hertil. Jeg henviser i den forbindelse også til at det som tidligere nævnt fremgår af detentionskundgørelsen, nu § 4, at alle relevante punkter i detentionsrapporten skal udfyldes i tilslutning til de foretagne dispositioner. Det gælder også rubrikken til kvittering for modtagelsen af effekter efter udtagelsen af detentionen, eller til bemærkning såfremt den pågældende ikke har ønsket at kvittere.

Jeg går ud fra at politimesteren vil gøre det relevante personale bekendt med det som jeg har anført og indskærpe notatpligten for så vidt angår disse rubrikker.

2.6.3. Kontakt med pårørende m.fl.

Efter § 10 i den tidligere gældende og § 9 i den nugældende kundgørelse skal den frihedsberøvede inden anbringelsen i detentionen gøres bekendt med retten

til at få kontakt med pårørende og/eller arbejdsgiver. Er den pågældende endvidere frihedsberøvet i anledning af et strafbart forhold, anvendes reglerne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 12154 af 12. juni 2001. Efter bestemmelsernes stk. 2, skal det i detentionsrapporten noteres at den pågældende er vejledt i overensstemmelse med stk. 1.

I 6 tilfælde er der notat om sådan vejledning, og i et af disse tilfælde fremgår det at det er sket skriftligt. I de andre 4 tilfælde er der sat en streg i dette felt – som jeg går ud fra angiver at spørgsmålet har været overvejet, men at der ikke er givet en sådan vejledning.

Jeg anmoder om oplysning om hvorvidt det er korrekt forstået, og hvorfor der i givet fald ikke er givet en sådan vejledning i disse tilfælde.

2.7. Tilsyn

Efter § 13 i bekendtgørelsen har vagthavende ansvaret for at der føres et effektivt tilsyn med detentionsanbragte personer. Efter bekendtgørelsens § 14, stk. 1, skal tilsyn ske ved fremmøde i detentionen så hyppigt som den anbragtes tilstand gør det nødvendigt, og så vidt muligt mindst en gang hver halve time. Hvis den frihedsberøvede efter lægeundersøgelsen er tilset to gange ved fremmøde, og hvis den pågældende ikke skønnes at være i en tilstand der kræver at fremtidige tilsyn sker ved fremmøde i detentionen, kan de efterfølgende tilsyn efter bestemmelsens stk. 2, ske via lytte- og overvågningsudstyr der er godkendt af Rigspolitechefen til elektronisk overvågning. Selve anbringelsen udgør ikke et tilsyn i denne forbindelse. Tilsvarende gælder lægeundersøgelsen.

Jeg går ud fra at overvågningsudstyret er godkendt af Rigspolitechefen, men for god ordens skyld beder jeg om oplysning herom.

Tilsyn via lytte- og overvågningsudstyr skal ske så hyppigt som den frihedsberøvedes tilstand gør det nødvendigt, og så vidt muligt mindst en gang hver halve time, jf. bekendtgørelsens § 14, stk. 3. Opstår der under denne form for tilsyn tvivl om den frihedsberøvedes tilstand, skal der straks iværksættes tilsyn ved fremmøde. Hvis der opstår mistanke om at den pågældende er så syg at det taler imod fortsat detentionsanbringelse, skal der straks tilkaldes læge eller ambulance (bekendtgørelsens § 14, stk. 4).

Når tilsyn ved fremmøde eller ved elektronisk overvågning er udført, skal det noteres i detentionsrapporten med angivelse af klokkeslæt og navn på den polititjenestemand der har udført tilsynet, jf. den tidligere gældende kundgørelses § 18, stk. 5, og den nugældende kundgørelses § 25. Det skal efter bestemmelsen tillige anføres om tilsynet er sket elektronisk eller ved personligt fremmøde (ved angivelse af E eller F, jf. angivelsen på detentionsrapporten (P152) ovenover tilsynsrubrikkerne).

I nærmere angivne tilfælde skal der ske et skærpet tilsyn med den frihedsberøvede. Det er fx tilfældet i tiden indtil lægeundersøgelse har fundet sted, dvs. mens anbringelsen er foreløbig, jf. bekendtgørelsens § 9, stk. 3 og 4. Ved et skærpet tilsyn forstås efter bekendtgørelsens § 15, stk. 2, et tilsyn hvor den detentionsanbragte tilses hyppigere end en gang hver halve time. Efter omstændighederne kan et skærpet tilsyn indebære konstant overvågning.

Et skærpet tilsyn kan kun ske ved fremmøde i detentionen, jf. bekendtgørelsens § 15, stk. 3. Er der iværksat et skærpet tilsyn, skal det noteres i detentionsrapporten med angivelse af klokkeslæt og navn på den polititjenestemand der har udført tilsynet, jf. den dagældende kundgørelses § 19, stk. 3, og nugældende kundgørelses § 25. Det skal angives ved et S, jf. angivelsen på detentionsrapporten (P152) ovenover tilsynsrubrikkerne.

Ved undersøgelse af spørgsmålet om overholdelse af bestemmelserne om tilsyn med de detentionsanbragte, er det hensigtsmæssigt at tage udgangspunkt i tids-

punktet for den foreløbige anbringelse, henholdsvis den endelige anbringelse i detentionen.

Indtil den frihedsberøvede er undersøgt af en læge, er anbringelse i detentionen som tidligere nævnt foreløbig.

I alle 10 tilfælde blev der som ovenfor anført foretaget en lægeundersøgelse af den frihedsberøvede, og i alle tilfælde skete det på politistationen efter anbringelsen i detentionen. Der var således tale om foreløbig anbringelse i alle tilfælde.

2.7.1. Tilsyn under foreløbig anbringelse i detentionen (skærpet tilsyn)

Mens anbringelsen er foreløbig, skal der som tidligere nævnt føres et skærpet tilsyn med den anbragte, jf. bekendtgørelsens § 9, stk. 4. Ved et skærpet tilsyn forstås som nævnt efter bekendtgørelsens § 15, stk. 2, et tilsyn hvor den detentionsanbragte tilses hyppigere end en gang hver halve time.

Efter bekendtgørelsens § 15, stk. 3, kan et skærpet tilsyn kun ske ved fremmøde i detentionen.

Det fremgår som nævnt af detentionsrapporterne at den frihedsberøvede i alle tilfælde har været foreløbigt anbragt i detentionen. Tidspunktet for den foreløbige anbringelse er i alle tilfælde angivet i detentionsrapporten.

I alle tilfælde er rubrikken til angivelse af dato og klokkeslæt for den endelige detentionsanbringelse i detentionsrapporten udfyldt. I et tilfælde er angivet samme tidspunkt for den endelige anbringelse som for den foreløbige anbringelse (en anbringelse den 17. februar 2006). Jeg går ud fra at der er tale om en fejlskrift, jf. også at det i feltet nedenfor er anført at den frihedsberøvede blev løsladt på samme tidspunkt som lægeundersøgelsen fandt sted. Det fremgår af de øvrige oplysninger i sagen at den pågældende først blev udtaget af detentio-

nen og løsladt næste morgen. Jeg går ud fra at det tidspunkt der er anført som løsladelsestidspunktet (der som nævnt er sammenfaldende med tidspunktet for lægeundersøgelsen), rettelig er det tidspunkt hvor den endelige detentionsanbringelse fandt sted. Også i flere af de andre tilfælde er angivet samme tidspunkt for lægeundersøgelse og endelig anbringelse, jf. nedenfor.

I alle tilfælde er tidspunktet for lægeundersøgelsen angivet. Endelig anbringelse er sket samtidig med eller 5 minutter – i et tilfælde dog 15 minutter – efter lægeundersøgelsen. Da anbringelsen i detentionen er foreløbig indtil lægeundersøgelse har fundet sted, jf. bekendtgørelsens § 9, stk. 3, har jeg i alle tilfælde for så vidt angår varigheden af den foreløbige anbringelse lagt tidspunktet for lægeundersøgelsen til grund. I det tilfælde hvor den endelige anbringelse først skete 15 minutter efter lægeundersøgelsen, går jeg ud fra at lægeundersøgelsen varede 15 minutter.

Den foreløbige anbringelse varede i 1 tilfælde kun 5 minutter, og i et andet tilfælde kun 15 minutter. I 3 tilfælde varede den foreløbige anbringelse mellem 30 og 33 minutter, og i 3 andre tilfælde mellem 40 og 42 minutter. I de 2 resterende tilfælde varede den foreløbige anbringelse henholdsvis 55 minutter og 1 time og 8 minutter.

I 2 af de 3 tilfælde hvor den foreløbige anbringelse varede højst 33 minutter, var der et tilsyn under den foreløbige anbringelse som fandt sted henholdsvis 16 og 23 minutter efter indsættelsen i detentionen. I begge tilfælde var der tale om elektronisk tilsyn. I førstnævnte tilfælde er et tilsynsnotat 7 minutter derefter som jeg ud fra det oplyste forstår ikke er et egentligt tilsyn, men har baggrund i et opkald fra den detentionsanbragte som ville have medicin. I alle de 3 tilfælde hvor den foreløbige anbringelse varede mellem 40 og 42 minutter, var der et, i det ene tilfælde, to tilsyn mellem den foreløbige anbringelse og lægeundersøgelsen. Det (første) tilsyn skete henholdsvis 15, 20 og 33 minutter efter anbringelsen. I det førstnævnte tilfælde som er det tilfælde hvor der var to tilsyn, fandt det andet tilsyn sted 20 minutter efter det første tilsyn. Begge tilsyn-

nene var i dette tilfælde elektroniske, mens tilsynene under den foreløbige anbringelse i de 2 andre tilfælde var ved fremmøde i detentionen. Det er dog ikke angivet ved et S i detentionsrapporten at der var tale om skærpede tilsyn.

Jeg har noteret mig at der bortset fra i et tilfælde under den foreløbige anbringelse blev ført tilsyn med de detentionsanbragte hyppigere end hver halve time, jf. bekendtgørelsens § 15, stk. 2.

Det er beklageligt at tilsynene under den foreløbige anbringelse ikke i alle tilfælde er sket ved fremmøde i detentionen, jf. detentionskundgørelsens § 15, stk. 3. Jeg henstiller til politimesteren at indskærpe denne bestemmelse, og jeg beder om underretning om hvad der sker i den anledning.

Jeg går ud fra at politimesteren samtidig vil gøre det relevante personale opmærksom på at skærpede tilsyn skal angives ved et S i detentionsrapporten.

2.7.2. Tilsyn under endelig anbringelse i detentionen

I alle 10 tilfælde skete der endelig anbringelse i detentionen, og tilsynsskemaet er udfyldt i samtlige tilfælde.

2.7.2.1. Tidspunktet for det første tilsyn

Som nævnt ovenfor i afsnit 2.7. tæller tilsyn der er anført på tidspunktet for anbringelsen og på tidspunktet for lægetilsynet, ikke med som tilsyn, jf. bekendtgørelsens § 14, stk. 2.

Det første tilsyn efter den endelige anbringelse i detentionen blev i alle tilfælde ført inden for 30 minutter efter den endelige anbringelse i detentionen.

2.7.2.2. Tidspunktet for det sidste tilsyn

Rigspolitichefens nye blanket som har skullet anvendes siden 1. marts 2006, indeholder en rubrik til angivelse af hvornår den detentionsanbragte er udtaget af detentionen. Denne rubrik er dog ikke udfyldt i 2 af de 5 tilfælde hvor denne blanket har været anvendt.

Jeg går ud fra at politimesteren vil erindre det relevante personale om at udfylde denne (nye) rubrik.

I 3 af de andre tilfælde hvor den tidligere detentionsrapport har været anvendt, fremgår det af sidste tilsynsnotat hvornår den frihedsberøvede blev udtaget af detentionen.

I alle tilfælde er rubrikken i detentionsrapporten til angivelse af dato og klokkeslæt for løsladelse af den detentionsanbragte udfyldt.

I 6 tilfælde er både tidspunktet for udtagelsen og tidspunktet for løsladelsen således angivet. I 4 af disse tilfælde er tidspunkterne for udtagelsen og løsladelsen forskellige, mens de er sammenfaldende i de 2 andre tilfælde. I alle de 4 tilfælde hvor tidspunktet for udtagelsen ikke er angivet, er det ud for sidste tilsynsnotat som skete ved fremmøde, anført at de pågældende blev løsladt. De forudgående tilsyn er alle elektroniske tilsyn. For disse 4 tilfældes vedkommende lægger jeg – ligesom for de 2 tilfældes vedkommende hvor det udtrykkeligt fremgår at tidspunkterne for udtagelse og løsladelse er sammenfaldende – til grund at de pågældende blev udtaget af detentionen på det angivne løsladelsestidspunkt i detentionsrapporten og løsladt umiddelbart efter udtagelsen af detentionen. Jeg anser derfor i alle disse tilfælde det forudgående tilsyn for det sidste tilsyn inden udtagelsen.

I alle tilfælde er udtagelse/løsladelse sket inden for 30 minutter efter sidst noterede tilsyn. Der har således været ført tilsyn med de frihedsberøvede i overensstemmelse med kundgørelsen helt frem til udtagelsen af detentionen.

2.7.2.3. Intervallet mellem tilsyn

I alle 10 tilfælde har der været ført tilsyn med intervaller på højst en halv time.

Jeg har således ingen bemærkninger til intervallet mellem tilsyn.

2.7.2.4. Noteringen af hvem der har forestået tilsyn

Som tidligere nævnt skal navn på den polititjenestemand der har udført tilsynet, noteres i detentionsrapporten, jf. den tidligere gældende kundgørelses § 18, stk. 5, og nugældende kundgørelses § 25, stk. 3. Af sidstnævnte bestemmelse fremgår det at det er tilstrækkeligt at anføre initialer eller tjenestenummer hvis det ikke kan medføre tvivl om hvem der har foretaget tilsynet. Det gjaldt også for tilsyn forud for den nye kundgørelses ikrafttræden selv om det ikke udtrykkeligt var nævnt i den tidligere gældende kundgørelse.

Det er i alle tilfælde ved samtlige foretagne tilsyn med initialerne angivet hvem der udførte tilsynet.

2.7.2.5. Karakteren af de udførte tilsyn

De to første tilsyn efter lægeundersøgelsen skal som tidligere nævnt ifølge bekendtgørelsens § 14, stk. 2, ske ved fremmøde i detentionen. Dette gælder uanset om der under den foreløbige detentionsanbringelse har været to tilsyn ved fremmøde. Selve lægetilsynet kan ikke medregnes i de to tilsyn.

Det er i alle tilfælde ved F eller E angivet hvilken type tilsyn der var tale om.

Kun i 3 tilfælde er de første to tilsyn efter den endelige anbringelse foretaget ved fremmøde i detentionen. I yderligere 1 tilfælde er kun det første tilsyn efter den endelige anbringelse – som fandt sted allerede 5 minutter efter den endelige anbringelse – sket ved fremmøde.

Jeg henstiller til politimesteren at indskærpe bestemmelsen i bekendtgørelsens § 14, stk. 2. Jeg beder politimesteren om at underrette mig om hvad der sker i den anledning.

I alle tilfælde er der ved de enkelte tilsyn angivet bemærkninger i feltet hertil, i nogle tilfælde blot ved et gentagelsestegn.

2.8. Løsladelsestidspunktet

Efter den tidligere kundgørelses § 20 og nugældende kundgørelses § 26, stk. 5, skal tidspunktet for løsladelsen fremgå af detentionsrapporten og af POLSAS.

Der er som ovenfor anført i alle tilfælde angivet dato og klokkeslæt for løsladelsen i detentionsrapporten.

I 1 tilfælde fremgår det af tilsynsnotaterne at den frihedsberøvede blev løsladt på et tidligere tidspunkt, men blev genindsat i detentionen tre minutter efter på grund af sin adfærd på gaden efter løsladelsen. I et andet tilfælde fremgår det af tilsynsnotaterne at den frihedsberøvede på et tidligere tidspunkt forgæves blev forsøgt løsladt, men ikke var egnet hertil.

2.9. Vejledning om klageadgang mv.

Efter § 17 i bekendtgørelsen skal den frihedsberøvede efter udtagelse af detentionen vejledes om adgangen til at klage til Justitsministeriet over detentions-

anbringelsen, om muligheden for at få en skriftlig begrundelse for anbringelsen og om muligheden for alkoholafvænning og -behandling.

Vejledning kan ske ved udlevering af Rigspolitechefens pjece ”Hvor går du hen, når du går ud?” eller en lokal pjece/blanket med de samme oplysninger, jf. den tidligere gældende kundgørelses § 21, stk. 1, og den nugældende kundgørelses § 26, stk. 2.

Særlige forhold kan dog gøre at vejledning i et konkret tilfælde helt eller delvist kan undlades. Jeg sigter her til tilfælde hvor den pågældende ved tidligere lejligheder har modtaget vejledning, og til tilfælde hvor den detentionsanbragte udviser direkte modvilje mod at blive vejledt – eventuelt ved ikke at ville tage imod en pjece om alkoholafvænning og -behandling.

I detentionsrapporten skal det anføres at den pågældende er vejledt i overensstemmelse med de nævnte bestemmelser ved udlevering af pjece/blanket, jf. den tidligere gældende kundgørelses § 21, stk. 2, og den nugældende kundgørelses § 26, stk. 3. Rigspolitechefens detentionsrapport (P152) indeholder i overensstemmelse hermed en rubrik til angivelse af hvem der har udleveret pjece/blanket til den frihedsberøvede i forbindelse med løsladelsen af den pågældende.

I 1 af 10 detentionsrapporter er det noteret at den pågældende ikke ønskede at modtage pjecen som således blev forsøgt udleveret i dette tilfælde. I alle de andre tilfælde er det med initialer angivet at pjecen er udleveret.

Opfølgning

Jeg beder om at politimesterens oplysninger mv. tilbagesendes gennem Justitsministeriet således at ministeriet kan komme med bemærkninger hertil.

Underretning

Denne rapport sendes til Politimesteren i Gladsaxe, Justitsministeriet, Rigspolitichefen og Folketingets Retsudvalg.

Lennart Frandsen
Inspektionschef